

РЕШЕНИЕ

№ 7813

гр. София, 25.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 29.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **11445** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Р. Т. С., [дата на раждане] в [населено място], СССР, гражданин на Руската федерация, чрез адв. И. В., срещу Отказ от 08.10.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, издаден от М. К. – завеждащ Консулска служба при Посолство на Република България в [населено място].

Отказът се оспорва като незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон, немотивираност и в нарушение с норми на ЕКЗПЧОС. Сочи се, че административният орган не е обсъдил доказателствата по случая, а именно наличието на български произход – Удостоверение № 00037030020240118 на Изпълнителна агенция за българите в чужбина. Актът бил издаден в нарушение на чл.35 АПК и чл. 6, чл. 8 и чл. 13 ЕКЗПЧОС. От мотивите на акта не ставало ясно по какъв начин жалбоподателят е заплаха за националната сигурност. Претендира се отмяна на обжалвания административен акт и присъждане на разноски, за които е представен списък. Ответникът не е заявил становище по оспорването.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 17.07.2025 г. жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза „D“ за дългосрочно пребиваване на Република България.

На 08.10.2025 г. от Завеждащ консулска служба при Посолство на Република България [населено място] е издаден Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване. Посоченото правно основание за

отказа е чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, а в мотивната част е посочено, че „отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

По делото е представено Удостоверение, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина, с което е удостоверено, че Р. Т. С., [дата на раждане] е от български произход.

По делото е приложено писмо рег. № М-11767/24.11.2025 г. на ДАНС, с което съдът е уведомен, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – Б., като е изразено отрицателно становище. Към него е приложено писмо вх. № М-7071/31.07.2025 г. на ТД“НС“, в което е посочено, че съгласно чл.4, ал. 1, т. 14 ЗДАНС са събрани данни, че с действията си жалбоподателят може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава. Съгласно придобитата информация, за руския гражданин са налични данни, че през 2024 г. отново е кандидатствал за виза тип „D“, като е постановено отрицателно становище, поради открити несъответствия в документите свързани с фирмата на С., след извършена справка в НАП.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на Р. Т. С. за неоснователна, поради следното:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-26/16.1.2025 г. на министъра на външните работи (л.36) и заповед № 71/31.10.2022 г. на посланика към Посолството на Република България в [населено място], Р. федерация.

Той е издаден в предвидената в закона писмена форма.

Оспореният отказ е издаден по формуляр съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някои от основанията по чл. 10 ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

Спазено е изискването за форма – оспореният отказ за издаване на виза е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК (вж. в този смисъл решение № 2087/22.02.2024 г. по адм. д. 7021/2023 г. на ВАС и др.).

Съдът приема, че оспореният отказ отговаря на изискването да е мотивиран.

В отказа е цитирана нормата на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

На основание чл. 10а, ал. 3 ЗЧРБ, както и като се има предвид трайната практика на съдилищата настоящият състав намира, че становището на ДАНС – по писмо рег. № БС-31-3263/30.07.2025 г. (л.56) следва да се счита като част от мотивите за издаване на процесния отказ.

Ето защо следва да се приеме, че актът е в достатъчна степен мотивиран.

При постановяването му ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила, вкл. и е извършено е съгласуване с ДАНС, видно от което са направени възражения за издаване на виза, описани по-горе.

Обжалваният акт е постановен при цялостно изясняване на фактическата обстановка и в съответствие с приложимите материално-правни норми.

Посочената за приложима материално-правна норма предвижда да се постанови отказ за издаване

на виза, на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, когато, с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Правното основание по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ борави с наличие на данни, а не факти и доказателства. В тази връзка неоснователно е направеното с жалбата възражение, че липсвали доказателства в тази насока. Касае се за данни за засягане на обществени отношения, от съществено значение за реда в страната. Изложените обстоятелства в становището са относими към легалното понятие за национална сигурност по § 1, т. 1 от ДР на ЗДАНС вр. чл. 2 от Закона за управление и функциониране на системата за национална сигурност и към понятието за посегателства срещу националната сигурност по § 1, т. 1 от ДР на ЗДАНС. Изложените данни в становището за жалбоподателя са такива, доколкото понятието за държавна сигурност е свързано със защита на териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, гарантиране на демократичното функциониране на институциите и на основните права и свободи на гражданите. Конституционно установеният ред в страната включва и спазването на установения ред в различните области на обществения живот, в който аспект са и данните за жалбоподателя в становището.

Република България е суверенна държава и има самостоятелно право да прецени кое лице съставлява заплахата за националната ѝ сигурност, в това число да определи това понятие и всички свързани с него елементи, както и органите и процедурата. Преценката дали чужденец представлява заплахата за националната сигурност е изключително правомощие на ДАНС, съгласно разпоредбата на чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗДАНС. Агенцията осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България (чл. 6, ал. 3 ЗДАНС), но не разполага със самостоятелно правомощие да издава или да отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденци на територията на страната. Ето защо в ЗЧРБ законодателят е предвидил, че основанието "с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност" може да се приложи на базата на дадено в условията на чл. 22, ал. 4 ЗЧРБ становище от ДАНС. Изложените съображения, касаещи приложението на чл. 22, ал. 4 ЗЧРБ, правят обсъждането на останалите, приети по преписката доказателства безпредметно. За чужденеца няма да възникне право да получи разрешение за продължително пребиваване в страна, дори да отговаря формално на всички законови изисквания за това, ако той представлява заплахата за националната сигурност. В тази връзка съдът намира за законосъобразна волята на административния орган, въпреки представеното удостоверение за български произход. Действително, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденци от български произход, съобразно нормата на чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, но това не означава, че този признак е достатъчен сам по себе си. Защитата на националната сигурност следва да се ползва с приоритет по отношение личното положение на чужденеца.

Защитата на националната и обществена сигурност и правата на другите, са основания предвидени в чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, въз основа на които се допуска да бъде ограничено правото на личен и семеен живот, какъвто е и казуса по делото. В случая правото на личен и семеен живот на жалбоподателя търпи ограничение, предвид становището на ДАНС за наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата регламентира, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. С оглед посочената законова регламентация, следва изводът, че ограничението на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя е допустимо, тъй като е в интерес на

националната сигурност и българската държава, в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. В случая съображенията за защита на националната сигурност имат превес пред правото на личен и семеен живот на жалбоподателя.

Твърденията за нарушено право на справедлив процес са бланкетни и не могат да бъдат споделени.

Предвид цитираните норми, послужили като основание за постановяване на оспорения отказ, следва да се направи извод, че жалбата е неоснователна. Становището на ДАНС дава възможност да се направи обоснован извод, че са налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

В обобщение, съдът намира, че обжалваният акт е законосъобразен поради което е дължимо отхвърляне на жалбата.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Т. С., [дата на раждане] в [населено място], СССР, гражданин на Руската федерация, чрез адв. И. В., срещу Отказ от 08.10.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, издаден от М. К. – завеждащ Консулска служба при Посолство на Република България в [населено място].

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: